

Raktárakban az újbúza

A vidéki felvásárlóközpontokban ezekben a napokban csúcsforgalmat bonyolítanak le: a mezőgazdasági üzemek által leszerződött terményeket a vállalatok folyamatosan veszik át. A Gabonatröszt vállalatai a legutóbbi összesítés szerint augusztus végéig összesen 2 millió 260 ezer tonna kenyérgabonát vásároltak fel, 420 ezer tonnánál többet, mint az elmúlt év azonos időszakában. Az átvett kenyérgabona mennyisége máris 260 ezer tonnánál meghaladja az 1968. évi összes felvásárlást. Takarmánygabonából eddig 270 ezer tonna került a vállalat raktáraiba.

Szakmai gyakorlat az NDK-ban

A Magyar Népköztársaság és a Német Demokratikus Köztársaság közötti meg egyezés alapján a következő hetekben újabb 4500-4700 magyar fiatal utazik két-három éves szakmai gyakorlatra az NDK-ba. Az idei első csoport csütörtökön este indult útnak. A fiataloknak mintegy kétharmada szakmunkás: többségük gépgyártó, elektromos és vegyipari üzemekbe kerül.

Az 1967 májusában megkötött egyezmény alapján eddig már csaknem nyolcezer magyar fiatal dolgozik az NDK-ban. Egyharmaduk majdnem két éve, a többi egy éve utazott ki.

A város rendje

Fokok és okok

Romlásnak indult hajdan erős lépcsők ijesztgetik mostanában az embert. Az okok, amiért meglazultak a fokok, mentegetőzések is alkalmasak: vének bizony ezek a lépcsők a Tisza-parton, roskatagok. Csak össze ne roskadjanak valaki alatt ezen a szép nyárutón. Vannak okok: minden áradáskor megtépázta őket a víz, sok ezer láb dübörgő rajtuk föl, s le néha naponta is. Csupán azt nem értik a sors sújtotta fokok, mi annak az oka, hogy nem javítják meg veszedelmes szerkezetüket? Talán az, hogy még nem szakadt le senki alatt a partig ereszkedő vaslépcső, hogy a meg-süllyedt, hasadékos kőlépcső még senkinek sem vett gáncsol? Addig is, amíg építő kezek nem vehetik gondozásba beteg fokaikat, jó lenne nyugalomba küldeni a rosszabbjait. El kell zárnai őket azok elől, akik mit sem sejtve vágnak neki a nyaktörő útnak.

Fair play?

Soha annyi interpelláció, mint ha tanácsulésen a járdák kerülnek szóba! Eddig mindig az volt a válasz, hogy a pénz is kevés, de nagyobb baj, hogy nincs rá vállalkozó. A városgazdálkodási vállalatnak nem elég kifizetődő a járdacsínálás, ezért nyúl hozzá immel-ammal.

Mostanában azonban meglepő dolgok is történnek: az I. kerület legutóbbi tanácsulésén dr. Varga János jelentette be, hogy veszélyben forog a járdapépítések ügye, mert a városgazdálkodási vállalat átkalkulálta árait. Amit, mondjuk, negyvenötezerért csináltak eddig, azt most kilencvenért.

Tévedés ne essék, ehhez minden vállalkozónak joga van. Csupán az a kérdés, hogy tiszta játék-e ez: a terveit valóra váltani akaró megbízót kényszerhelyzetbe hozni? Mert, ha mindez év elején vagy végén történik, akkor a tanácsnak is lett volna lehetősége arra, hogy a terveket „átkalkulálja”.

Messiásvárás

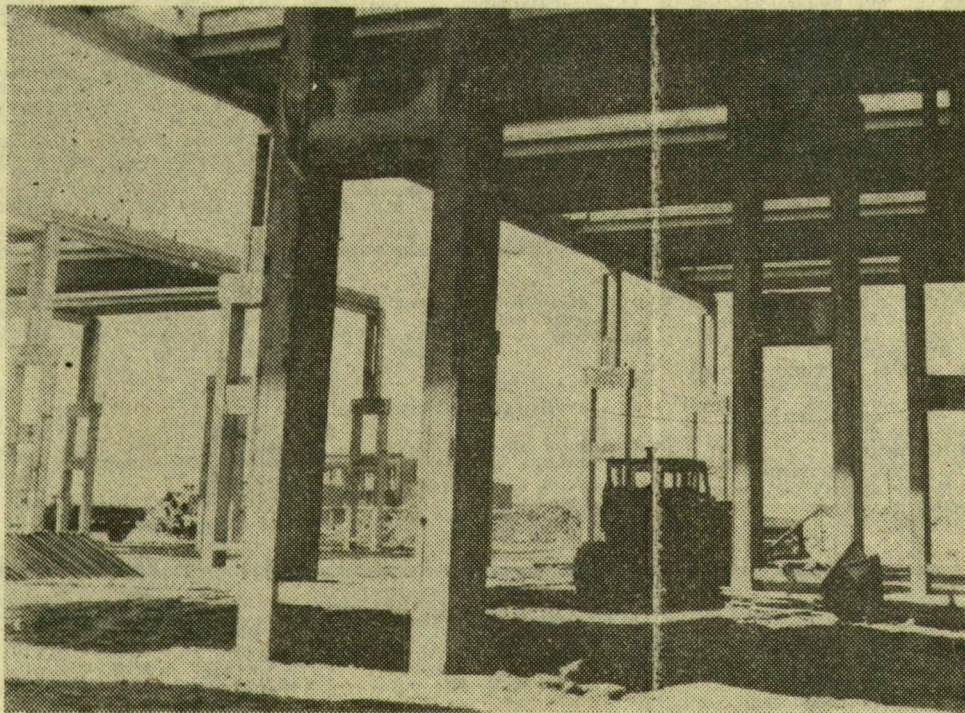
Ha a gizes-gazos senkiföldjei, ha az égig porzó, ha a fél évig hibás aszfalttal szegyenkező utcák, a lábat bicsaklító átjárók kerülnek szóba — mindenki arról beszél, hogy az új kommunális vállalat megoldja hamarosan minden problémánkat. Valóságos Messiásvárásban vannak a szemetes utcák, sárgává fakuló gyepek hivatott, s hivatlan prókatorai.

Erthető a nagy várakozás: lesz végre egy szerv, amely kizárólag a város rendjének lesz gazdája, amelyet nem kell külön megbízni minden apró-cseprő ügygel, elvégzi magától is. A túlzott várakozás azonban mindig rejt magában veszélyeket, azt például, hogy a túlzott reményekkel felruházottak könnyebben csalódnak.

Mindent ugyanígy egyetlen vállalkozás sem tud megoldani egyedül. Azoknak a segítségére van szükség, akik a város rendjéért mindennapos felelősséget vállalnak. A város rendjének igazi gazdáira: lakóira.

V. M.

„BETONERDŐ”

A Szegei Házgyár építés: megfelelő ütemben halad. A földmunkák után „betonerdő” nőtt ki a földből, de lassan az épületek körvonalai is kibontakoznak. Az építők úgy tervezik, hogy ebben az évben mintegy 100 millió forint értékű munkát végeznek el a házgyári építkezésen. Szeretnének eleget tenni annak az elképzelésnek, hogy egy évvel korábban helyezték üzembe a Szegei Házgyárt. Képviselet: A nagy gyártó-csarnok hamarosan elkészül

Rend és terv nélkül

Az „épülő” Royalról

A téma ismét a Royal-szálló építkezése. Legutóbb a beruházó Hungária Vállalat véleményét adtuk hangot, most a kivitelező Szegei Építőipari Vállalat sor. Az első, ami szerintünk tisztázni való: ellentétben a közhiedelemmel, nem három éve kezdtek ehhez az építkezéshez, hanem 1968 nya-

rán, amikor a munkaterületet megkapták.

A késés azonban tény. Egyrészt az az oka, hogy az eredeti tervet, amely 1964-ben készült, sokszor módosították. Módosítani kellett, mert átalakítás közben derült ki, hogy szerkezeti változtatásra van szükség; nem volt meg a különböző (építészeti, gépészeti stb.) tervek összhangja; s nem utolsósorban, a beruházó újabb kívánságai miatt. Az okok másik része önkritikus: a szegei építők sem emberrel sem gépi felszereléssel nem bírták az iramot. Az új épületszárnyon, amely monolit vasbetonszerkezetből épül, most is csak két ács dolgozik, s a második szintre szállítószalaggal hordják fel a betont, mert csak egy felvonójuk van. Ez a példa, úgy hiszem, magáért beszél. Az külön téma, nem ide tartozik, hogy ennek a 760 főt számláló vállalatnak mindössze 48 kőművese és 12 ácsa van.

A kérdés mindennek elle-

nére: mikor lesz kész a Royal-szálló? Abban Barna György igazgató és Honti György főmérnök véleménye megegyezik, hogy idén már semmi esetre sem, legvalószínűbb, hogy 1969 májusára. Illetve lehetne korábban is, de az főként a beruházón és a tervezőn múlik. Ha a szeptember 20-án esedékes megbeszélésükön végleg tisztázódik minden függő kérdés (a szellőzés, álmennyezetek, belső burkolat, berendezés), és semmiféle új igénnyel nem lépnek elő.

Meglehetősen érdekes új szempont: szeptember elején járunk, a szerződés szerint december 15 az átadás napja, az építkezés késik, de még most sincs tisztázva minden kérdés az átalakítással kapcsolatban. Így azután tényleg nem csoda, hogy senki sem tud biztosan mondani. Az lenne kíváncsi, ha rendben, terv szerint menne a munka. Rend és terv nélkül!

F. K.

Nagyarányú nemzetközi érdeklődés a magyar békekongresszus iránt

Széles körű nemzetközi érdeklődés előzi meg a VII. magyar békekongresszust, amely október 4-én és 5-én tanácskozik majd. A Béke-tanács meghívására a Béke-Világtanács képviselőin kívül 21 ország küldöttei jönnek ez alkalomból hazánkba.

Az érdekes gyakorlati segítséget jelent, hogy a külföldi vendégek nemcsak a plenáris ülésen szólalhatnak fel, hanem érdeklődési körüknek megfelelően részt vehetnek a szekciós munkájában is, ismertethetik tapasztalataikat, javaslatokat.

Eredményes munka

Nem is olyan nagy ideje annak, hogy a Magyar Honvédelmi Sportszövetséget átszervezték, s napjainkban Magyar Honvédelmi Szövetség néven működik. Palotás István, az MHSZ szegedi járási vezetőségének titkára tegnap az átszervezés utáni munkáról számolt be a szegedi járási párt-vb előtt.

A beszámoló után élénk vita bontakozott ki, a hozzászólók eredményesnek ítélték meg ezt a tevékenységet, sikeresnek az átszervezést, felhívták a figyelmet a politikai munka fokozására, további fiatalok bevonására. A vb a beszámolót elfogadta. Ugyanakkor tudomásul vette a propaganda és művelődési osztály tájékoztatóját azokról az előkészületekről, amelyeket hazánk felszabadulásának negyedszázados és a szegedi járás községeknek októberi ünnepségeire szerveznek.

A paragrafus görcsei

Van úgy az ember, hogy nem tudja, kivel pórröjlön. Iratok, akták gyűlnek egy-egy kibogozhatatlan ügyben, mégsem tisztul a kép. S ha a hivatalnok érvel a szabályokkal, rendelkezésekkel, neki van igaza, mert csak azt teszi, amit előírtak a számára. Az ügyfél panaszaát hallgatva viszont úgy tűnik, nem lehet minden esetben paragrafusokba skatulyázni. Nem vétek az, ha a hivatalnok több egyéni motívumot is mérlegre teszi eljárásai során, s a szabályzatot néha „csak” szempontnak, iránytűnek használja.

Itt van ez a 15 éves gyerek, aki hasba szúrta magát az asztalról felkapott nagy-késsel, mikor meglátta, hogy jön érte a rendőr. S a kórházi ágyon is azt mondta, megismétli a tettet, ha még egyszer vissza akarják vinni a gyermekgondozó intézetbe. O itthon akar maradni az édesanyja és a húga mellett, mert ez az otthon jobb neki, mint az intézet.

Az intézet sem volt rossz. Sőt, mikor odakerült, menedékhelynek számított. Jól is bántak vele, hálás is ezért. Mégsem megy vissza többé, ne is erőltessék.

Igen, mert ami miatt intézetbe került, az az ok — legalábbis egy időre — megszűnt. A brutális apa, aki részeg indulatait nap mint nap a család tagjain tombolta ki, bűncselekmény miatt négy és fél évre börtönbe került. A gyereket az apja viselkedése tette annak idején iskolakerülő csavargóvá, önkiszolgáló boltok tulajává. Helyes volt a hatósági intézkedés, amely elrendelte a gyerek állami gondozásba vételét.

Azóta, hogy az apa rács mögé került, a gyerek édesanyja kérte, engedjék haza a fiát. Kapott pár nap szabadságot, s aztán elhatározta, nem megy vissza.

A hivatalnok citálja a paragrafusokat, s felteszi a kérdést: ki vállal felelősséget azért, hogy a gyerek nem lesz-e megint csavargó, ha megszűnik állami gondozása. Nem vicc az ilyesmi, mondja komolykodó szeme, s én el is hiszem, hogy ebben az ügyben nem lehet egyik napról a másikra való meggondolások alapján eljárni. Meg nem is csak őrája múlik. Tudom én, mennyi minden előz meg egy ilyen intézkedést. A konkrét eset mérlegelése azonban — úgy vélem — mégse komplikált, lehet benne gyorsan intézkedni. A gyerek és az édesanyja kívánsága szerint.

A másik ügy bonyolultabb, nem ennyire simán intézhető. De annál sokkal racionálisabban, ahogy intézik.

A házastársak jó pár éve elváltak. A bíróság megosztotta a lakást a volt férj és a feleség között. Két fiuk Budapesten tanult az egyetemen, ott éltek kollégiumban. Az elvált férj egy idő múltán megvált, s új felesége lakásába költözött. Volt lakásrészt az otthon, előbb hazalátogató fiainak házi-bulik céljára, majd mikor azok megházasodtak, lakásként engedte át. Az anya és gyermekei között nem beszélő viszony, majd a sorozatos inzultusokból nem egyszer verkedés alakult ki. Természetesen úgy, hogy a gyerekek márk, leköpdösték anyjukat. Várk diplomával a zsebében!

Rendőrségi beavatkozások, bírósági eljárás és döntés: az egész lakáshoz az anyának van joga, a betolakodókat ki kell lakoltatni, s meg kell velük fizetett a rongálásokat, s a villany- és gázzsámlák rájuk eső részét. A végrehajtó, a hivatalnok felszólította az anyát, szerezzen albérletet, illetve befogadó nyilatkozatot. Ki tudja, mennyi utánjárással lehet ehhez a nyilatkozathoz hozzájutni? Hónapok keresgélése után sikerült. Az anya kéthavi albérleti díjat kifizetett, s vitte a hivatalnak a nyilatkozatot, hogy a kilakoltatást végrehajtsák.

Azóta három hónap eltelt, s a helyzet csak rosszabb, mint volt. A hivatalnok magyarázkodik, hogy az albérleti lakás nem a Belvárosban van, a kilakoltatást nem lehet elvégezni. Az anya minden létező fórumot megjárta, közben idegösszeroppadások rövidítik amúgyis keserves életét.

S hány ilyen eset van! Mert a szabályok, rendeletek direktívákat tartalmaznak, de nem törvény mindig-mindig direkt alkalmazásuk. A göröcsöket a paragrafusokra az elhatározások emberi görcsei hurkolják, s így a betűk jó-felé vezető tendenciája is visszájára fordulhat.

N. I.

Kondoros János

PÉNTEK, 1969. SZEPTEMBER 12.

DÉLMAGYARORSZÁG 3